

รายงานส่วนบุคคล
(Individual Study)

เรื่อง การพัฒนาแนวทางการตรวจสอบ
การประกอบกิจการประเภทการแสดงดนตรี

จัดทำโดย นางรุ่งลาวัลย์ พิทยาพิทักษ์

ตำแหน่ง นักวิชาการสุขาภิบาลชำนาญการ
สังกัด กลุ่มควบคุมเหตุรำคาญและผลกระทบต่อสุขภาพ
สำนักงานสุขาภิบาลสิ่งแวดล้อม สำนักอนามัย

รายงานนี้เป็นส่วนหนึ่งของการฝึกอบรม
หลักสูตรนักบริหารมหานครระดับต้น รุ่นที่ ๓๙
สถาบันพัฒนาข้าราชการกรุงเทพมหานคร
ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๔

๑. หัวข้อ การพัฒนาแนวทางการตรวจสอบการประกอบกิจการประเภทการแสดงดนตรี

๒. ความสำคัญของการศึกษา / ที่มาของการนำเสนอ

สถิติเรื่องร้องเรียนในกรุงเทพมหานครมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น โดยในปีงบประมาณ ๒๕๖๓ มีการร้องเรียน ๑๕,๑๕๔ ครั้ง (ข้อมูลจากสำนักงานสุขาภิบาลสิ่งแวดล้อม สำนักอนามัย) โดยจำแนกรื่องร้องเรียนมากที่สุดอันดับแรก คือ เรื่องเสียง ๕,๐๐๐ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๓๓ รองลงมา คือ เรื่องกลิ่น ๒,๙๑๒ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๑๙ เมื่อพิจารณาแหล่งก่อเหตุรำคาญ พบว่าอาคารพักอาศัยเป็นแหล่งก่อเหตุลำดับแรก ๕,๔๕๐ ครั้ง รองลงมาเป็นสถานประกอบการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ๒,๘๕๘ ครั้ง ซึ่งสถานประกอบการที่ถูกร้องเรียนเรื่องเสียงมากที่สุด คือ กิจการประเภทการจัดให้มีมหรสพ การแสดงดนตรี เต็นรำ รำวง ร้องเงิ่ง ดิสโกเทค คาราโอเกะ หรือตู้เพลง หรือการแสดงอื่นๆ ในทำนองเดียวกัน ถูกร้องเรียน ๒๔๔ ครั้ง โดยสำนักงานสุขาภิบาลสิ่งแวดล้อม สำนักอนามัย ได้รับการประสานงานให้ตรวจสอบเรื่องร้องเรียนกรณีสถานประกอบการมีการแสดงดนตรีเสียงดัง จำนวน ๒๐ - ๓๐ ครั้งต่อปี ซึ่งบางเรื่องที่ได้รับการประสานงานให้ตรวจสอบ เจ้าหน้าที่ยังไม่มีตรวจสอบเบื้องต้น หรือเจ้าหน้าที่ยังไม่ได้ดำเนินการตามข้อกำหนดให้ครบถ้วน หรือไม่มีมาตรการลดระดับเสียงรบกวนเพื่อชี้ชัดว่าเสียงดังเป็นเหตุรำคาญ ซึ่งผู้รับผิดชอบในการจัดการปัญหาเหตุรำคาญ คือ เจ้าหน้าที่ฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล สำนักงานเขตพื้นที่ สาเหตุที่เกิดการร้องเรียนมีหลายสาเหตุ อาทิเช่น เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานขาดความรู้ในการตรวจสอบการประกอบกิจการประเภทการแสดงดนตรี ขาดประสบการณ์ในการตรวจสอบเหตุรำคาญ อาจเนื่องจากเจ้าหน้าที่ต้องปฏิบัติงานหลายหน้าที่และมีภารกิจงานอื่นๆ เพิ่มมากขึ้น ทำให้มีเวลาดลดลงในการศึกษาข้อกำหนดที่เกี่ยวข้องกับงาน และมีกฎหมายบางข้อที่ให้เจ้าหน้าที่ใช้ดุลพินิจในการพิจารณา ซึ่งส่งผลกับเจ้าหน้าที่ผู้มีส่วนรับผิดชอบน้อยในการใช้ดุลพินิจที่ถูกต้อง และเจ้าหน้าที่ส่วนใหญ่ยังขาดความชำนาญในการใช้เครื่องมือวิทยาศาสตร์ตรวจสอบเพื่อให้ได้ข้อมูลมาประกอบการพิจารณาแก้ไขปัญหาเหตุรำคาญ

สำนักงานสุขาภิบาลสิ่งแวดล้อม สำนักอนามัย เป็นหน่วยงานที่มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการสุขาภิบาลสิ่งแวดล้อม ได้แก่ งานด้านสุขาภิบาลโรงงานและกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ การจัดการสารเคมีและวัตถุอันตราย การควบคุมเหตุรำคาญและผลกระทบต่อสุขภาพ การควบคุมการเลี้ยงและปล่อยสัตว์ การสุขาภิบาลอาคารสาธารณะ การอาชีวอนามัย รวมถึงการจัดทำแผนงานและโครงการสุขาภิบาลสิ่งแวดล้อมของกรุงเทพมหานคร และปฏิบัติงานในฐานะหน่วยงานกลางในการควบคุม กำกับ ดูแล ประเมินผลสำเร็จของงานในภาพรวมของกรุงเทพมหานคร ศึกษา วิเคราะห์ วิจัย และกำหนดมาตรฐานเกี่ยวกับการสุขาภิบาลสิ่งแวดล้อม การจัดทำและปรับปรุงแก้ไขกฎหมาย ข้อบัญญัติ ข้อบังคับ ระเบียบ ประกาศตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข (ยกเว้น การสุขาภิบาลอาหาร) และกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง การส่งเสริม สนับสนุน และเผยแพร่ทางวิชาการ พัฒนาบุคลากร การส่งเสริมและพัฒนาสุขาภิบาลสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน สร้างความตระหนักและปรับเปลี่ยนพฤติกรรมที่ถูกต้องในกลุ่มเป้าหมายหลักและประชาชนทั่วไป รวมทั้งการให้คำปรึกษาและตอบข้อหารือของสำนักงานเขต ทั้งในเรื่องวิชาการและการบังคับใช้กฎหมาย เป็นศูนย์สารสนเทศและเครื่องมือวิทยาศาสตร์ด้านสุขาภิบาลสิ่งแวดล้อม การตรวจสอบสถานประกอบการหรือสถานที่อื่นตามที่ได้รับมอบหมายหรือตามที่สำนักงานเขตหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องขอความร่วมมือ และปฏิบัติหน้าที่อื่นที่เกี่ยวข้อง จึงได้มีแนวคิดในการพัฒนางานในหัวข้อ การพัฒนาแนวทางการตรวจสอบการประกอบกิจการประเภทการแสดงดนตรี เพื่อให้เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานใช้เป็นแนวทางในการตรวจสอบและจัดการแก้ไขปัญหาเรื่องร้องเรียนเสียงดังจากการประกอบกิจการประเภทการแสดงดนตรีให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน ซึ่งสอดคล้องกับแผนพัฒนากรุงเทพมหานคร ระยะ ๒๐ ปี ระยะที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๖๑ - ๒๕๖๕)

ด้านที่ ๑. มหานครปลอดภัย มิติที่ ๑.๑ ปลอดภัยพิช เป้าหมายที่ ๑.๑.๔ กรุงเทพมหานครมีระดับเสี่ยงค่าเฉลี่ย ๒๔ ชั่วโมง (Leq) อยู่ในเกณฑ์มาตรฐาน เป้าประสงค์ที่ ๑.๑.๔.๒ บูรณาการการทำงานร่วมกับหน่วยงานภายในและหน่วยงานภายนอกกรุงเทพมหานคร

๓. วัตถุประสงค์

๓.๑ เพื่อให้เจ้าหน้าที่ที่มีความรู้ความเข้าใจในการตรวจสอบการประกอบกิจการประเภทการแสดงดนตรีไปในแนวทางเดียวกัน

๓.๒ เพื่อจัดทำแนวทางการตรวจสอบการประกอบกิจการประเภทการแสดงดนตรี

๔. เป้าหมาย

๔.๑ จัดทำสื่อเผยแพร่ความรู้การตรวจสอบการประกอบกิจการประเภทการแสดงดนตรีผ่านสื่อออนไลน์

๔.๒ จัดทำแนวทางการตรวจสอบการประกอบกิจการประเภทการแสดงดนตรี จำนวน ๑ ฉบับ

๕. แนวคิด / หลักการที่ใช้ในการศึกษา

๕.๑ การวิเคราะห์สภาพแวดล้อม (SWOT Analysis) ใช้เป็นเครื่องมือในการวิเคราะห์สภาพขององค์กรในปัจจุบัน โดยการค้นหาจุดแข็ง (Strengths : S) และจุดอ่อน (Weaknesses : W) จากสภาพแวดล้อมภายในองค์กร และประเมินโอกาส (Opportunities : O) และอุปสรรค/ข้อจำกัด (Threats : T) จากสภาพแวดล้อมภายนอกองค์กร เพื่อที่จะนำไปใช้ในการพิจารณาตัดสินใจกำหนดวิสัยทัศน์ กลยุทธ์ แผนการดำเนินงานขององค์กร ทั้งนี้ ได้นำหลัก SWOT Analysis มาวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายในและภายนอก เพื่อนำมาพิจารณาพัฒนาแนวทางการตรวจสอบการประกอบกิจการประเภทการแสดงดนตรี โดยมีรายละเอียดการวิเคราะห์ ดังนี้

การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายในของหน่วยงาน

Strengths : จุดแข็ง	Weaknesses : จุดอ่อน
<p>๑. เจ้าหน้าที่อาวุโสในสายงาน มีความรู้ มีทักษะและความเชี่ยวชาญ ในการปฏิบัติงานการตรวจสอบสถานประกอบกิจการตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข</p> <p>๒. ได้รับการสนับสนุนด้านวิชาการและเครื่องมือในการตรวจสอบสถานประกอบกิจการ</p> <p>๓. มีงบประมาณในการจัดซื้อเครื่องมือวิทยาศาสตร์ มาใช้ในการปฏิบัติงาน</p>	<p>๑. เจ้าหน้าที่มีภารกิจเพิ่มขึ้นหลายด้าน ทำให้ไม่สามารถปฏิบัติงานตรวจสอบสถานประกอบกิจการได้อย่างต่อเนื่อง</p> <p>๒. มีเจ้าหน้าที่ไม่เพียงพอต่อการปฏิบัติงาน เนื่องจากเจ้าหน้าที่ขอย้ายออกไปต่างจังหวัดเมื่อครบวาระตามเงื่อนไข</p> <p>๓. เจ้าหน้าที่บรรจุใหม่ยังขาดความรู้ ทักษะการใช้ดุลพินิจในการตรวจสอบสถานประกอบกิจการและการใช้เครื่องมือวิทยาศาสตร์</p> <p>๔. ยังไม่มีแนวทางการตรวจสอบและการแก้ไขปัญหาเหตุรำคาญจากการประกอบกิจการประเภทการแสดงดนตรีที่ชัดเจนและเป็นไปในแนวทางเดียวกัน</p>

การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายนอกของหน่วยงาน

Opportunities : โอกาส	Threats : อุปสรรค/ข้อจำกัด
<p>๑. หน่วยงานภาครัฐ เช่น กรมอนามัย มีการสนับสนุนการพัฒนาศักยภาพเจ้าหน้าที่ด้วยการเปิดการอบรมหลักสูตรที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข</p> <p>๒. ผู้ประกอบกิจการให้ความร่วมมือปรับปรุงแก้ไขเหตุรำคาญเรื่องเสียงดังได้สำเร็จ จนสามารถนำมาเป็นแบบอย่างได้</p>	<p>๑. การบังคับใช้กฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขไม่ได้เบ็ดเสร็จที่หน่วยงานของกรุงเทพมหานคร เพียงหน่วยงานเดียว</p> <p>๒. ผู้ประกอบกิจการประเภทการแสดงดนตรียังขาดความรู้เกี่ยวกับข้อกฎหมายที่ต้องปฏิบัติตามให้ถูกต้อง</p>

จากการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายในและภายนอกขององค์กร SWOT Analysis พบว่าในการดำเนินงานตรวจสอบสถานประกอบกิจการตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขของฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล สำนักงานเขต จะมีเจ้าหน้าที่อาวุโสส่วนหนึ่งที่มีความรู้ มีทักษะ ความเชี่ยวชาญในการตรวจสอบ แต่อาจเนื่องจากปัจจุบันฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาลได้รับมอบหมายงานเพิ่มมากขึ้น จึงทำให้ไม่สามารถปฏิบัติงานตรวจสอบสถานประกอบกิจการได้อย่างต่อเนื่อง รวมถึงเจ้าหน้าที่บรรจุใหม่ยังขาดความรู้ ทักษะในการตรวจสอบและการใช้เครื่องมือวิทยาศาสตร์ ดังนั้น การพัฒนาแนวทางการตรวจสอบการประกอบกิจการประเภทการแสดงดนตรี เพื่อเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจในการตรวจสอบและแก้ไขปัญหาเหตุรำคาญ เป็นแนวทางหนึ่งที่จะสนับสนุนให้การดำเนินงานบรรลุเป้าหมายตามแผนพัฒนากรุงเทพมหานคร ระยะ ๒๐ ปี ระยะที่ ๒ ยุทธศาสตร์มหานครปลอดภัย กรุงเทพมหานครมีระดับเสียงค่าเฉลี่ย ๒๔ ชั่วโมง (Leq) อยู่ในเกณฑ์มาตรฐาน

๕.๒ การจัดการความรู้ (Knowledge Management : KM) หมายถึง การรวบรวมองค์ความรู้ที่มีอยู่ในองค์กรซึ่งกระจัดกระจายอยู่ในตัวบุคคล หรือเอกสาร มาพัฒนาให้เป็นระบบ เพื่อให้ทุกคนในองค์กรสามารถเข้าถึงความรู้ และพัฒนาตนเองให้เป็นผู้รู้ รวมทั้งปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ อันจะส่งผลให้องค์กรมีความสามารถในเชิงแข่งขันสูงสุด โดยที่ความรู้มี ๒ ประเภท คือ

๑) ความรู้ที่ฝังอยู่ในคน (Tacit Knowledge) เป็นความรู้ที่อยู่ในตัวของแต่ละบุคคล เกิดจากประสบการณ์ การเรียนรู้ หรือพรสวรรค์หรือสัญชาตญาณของแต่ละบุคคลในการทำความเข้าใจในสิ่งต่างๆ เป็นความรู้ที่ถ่ายทอดออกมาเป็นคำพูดหรือลายลักษณ์อักษรได้ยาก แต่สามารถพัฒนาและแบ่งปันกันได้ เป็นความรู้ที่ก่อให้เกิดความได้เปรียบในการแข่งขัน เช่น ทักษะ ความเชี่ยวชาญในการทำงาน หรือการคิดเชิงวิเคราะห์ บางครั้งจึงเรียกว่าเป็นความรู้แบบนามธรรม

๒) ความรู้ที่ชัดแจ้ง (Explicit Knowledge) เป็นความรู้ที่เป็นเหตุเป็นผล ผ่านการวิเคราะห์ สังเคราะห์จนเป็นหลักทั่วไป ไม่ขึ้นอยู่กับบริบทใดโดยเฉพาะสามารถรวบรวมและถ่ายทอดได้ โดยผ่านวิธีต่างๆ เช่น การบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษร ทฤษฎี หนังสือ คู่มือต่างๆ และบางครั้งเรียกว่าเป็นความรู้แบบรูปธรรม

กระบวนการจัดการความรู้ ๗ ขั้นตอน

๑. การบ่งชี้ความรู้ (Knowledge Identification) เป็นการค้นหาว่าองค์กรมีความรู้ อะไรบ้าง ขาดความรู้อะไรบ้าง และความรู้ อะไรที่องค์กรจำเป็นต้องมี ต้องใช้ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายตามวิสัยทัศน์ พันธกิจขององค์กร ได้แก่ ความรู้ อะไรบ้าง ความรู้ อะไรที่มีอยู่แล้ว อยู่ในรูปแบบใด อยู่ที่ใคร

๒. การสร้างและแสวงหาความรู้ (Knowledge Creation and Acquisition) เป็นการสร้างความรู้ใหม่ แสวงหาความรู้จากแหล่งต่างๆ ที่อาจอยู่กระจัดกระจายมารวมกันไว้เพื่อจัดทำเนื้อหาให้เหมาะสมและตรงกับความต้องการของผู้ใช้ โดยยังรักษาความรู้เดิม และกำจัดความรู้ที่ใช้นิยมนำออก

๓. การจัดความรู้ให้เป็นระบบ (Knowledge Organization) เป็นการจัดวางโครงสร้างความรู้ให้เป็นระบบ เพื่อให้ผู้ใช้สามารถค้นหาและนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ได้ง่ายและรวดเร็ว เช่น การจัดทำสารบัญ การแบ่งชนิด ประเภท กำหนดวิธีการจัดเก็บ สืบค้น เป็นต้น

๔. การประมวลและกลั่นกรองความรู้ (Knowledge Codification and Refinement) เป็นการจัดทำหรือปรับปรุงรูปแบบเอกสารให้เป็นมาตรฐานเดียวกันทั้งองค์กร ทำให้การจัดเก็บ การค้นหา และการใช้ข้อมูลได้สะดวก รวดเร็ว และทำการเรียบเรียง ตัดต่อ ปรับปรุงเนื้อหาให้สมบูรณ์ ครบถ้วน ทันสมัย สอดคล้องกับความต้องการของผู้ใช้

๕. การเข้าถึงความรู้ (Knowledge Access) เป็นการทำให้ผู้ใช้ความรู้เข้าถึงความรู้ที่ต้องการได้ง่ายและสะดวก โดยการใช้ระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ หรือการประชาสัมพันธ์ Web board การเข้าถึงความรู้มี ๒ ลักษณะ ได้แก่ ๑) การป้อนความรู้ (Push) คือ การส่งข้อมูล/ความรู้ให้ผู้รับโดยผู้รับไม่ได้ร้องขอ เช่น การส่งหนังสือเวียนแจ้งให้ทราบ และ ๒) การให้โอกาสเลือกใช้ความรู้ (Pull) คือ การรับที่ผู้รับสามารถเลือกรับหรือใช้แต่เฉพาะข้อมูล/ความรู้ที่ต้องการเท่านั้น

๖. การแบ่งปันแลกเปลี่ยนความรู้ (Knowledge Access) เป็นการนำความรู้ที่ได้จากการปฏิบัติงานมาแลกเปลี่ยนเคล็ดลับ เทคนิคการทำงาน เทคนิคการแก้ปัญหา หรือปรับปรุงคู่มือการปฏิบัติงาน โดยถ้าเป็นความรู้ที่ชัดแจ้ง (Explicit Knowledge) อาจจะทำเป็นเอกสาร จัดทำฐานความรู้ โดยนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ เพื่อให้เข้าถึงความรู้ได้ง่ายและรวดเร็วยิ่งขึ้น และถ้าเป็นความรู้ฝังลึก (Tacit Knowledge) สามารถทำได้หลายรูปแบบขึ้นอยู่กับความต้องการและวัฒนธรรมองค์กร ส่วนใหญ่มักจะใช้วิธีผสมผสานเพื่อให้ผู้ใช้ข้อมูลสามารถเลือกใช้ได้ตามสะดวก

เครื่องมือในการจัดการความรู้ อาทิเช่น ๑) ฐานข้อมูล (Knowledge Bases) จัดเก็บในรูปแบบเอกสาร หรือจัดเก็บในระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ ๒) การจัดเก็บความรู้และวิธีปฏิบัติที่เป็นเลิศ (Best Practice) ในรูปแบบเอกสาร ๓) การใช้เทคนิคการเล่าเรื่อง (Story Telling) ๔) การทบทวนหลังการปฏิบัติงาน (After Action Review : AAR) ๕) ระบบพี่เลี้ยง (Mentoring System) ๖) การจัดตั้งทีมข้ามสายงาน (Cross-Functional Team) ๗) การประชุมระดมสมอง (Workshop/Brainstorming) และ ๘) ชุมชนนักปฏิบัติ (Communities of Practice : CoP) เป็นต้น

๗. การเรียนรู้ (Knowledge Access) เป็นการเรียนรู้ของบุคลากรและนำความรู้นั้นไปใช้ประโยชน์ในการทำงาน การตัดสินใจแก้ไขปัญหา และปรับปรุงองค์กร เกิดความรู้ใหม่เข้ามาในระบบจัดเก็บหรือแบ่งปันแลกเปลี่ยน ซึ่งจะเป็นการเพิ่มพูนความรู้ขององค์กรให้มากขึ้นเรื่อยๆ และนำไปใช้ประโยชน์ต่อไป

ประโยชน์ของการจัดการความรู้

๑. ช่วยลดขั้นตอนในการทำงานได้ เช่น เมื่อมีปัญหาในการทำงานเกิดขึ้น ผู้ปฏิบัติงานก็จะสามารถหาแนวทางหรือวิธีการแก้ไขปัญหาได้รวดเร็ว โดยค้นคว้าจากผลการจัดการความรู้ในเรื่องนั้น ๆ

๒. การจัดการความรู้ช่วยให้ผู้ปฏิบัติงานไม่ต้องทำงานด้วยการลองผิดลองถูก เพราะก่อนทำงานถ้ามีการเรียนรู้ความผิดพลาดของคนอื่นจากบทเรียนในอดีตมาก่อน เป็นการต่อยอดความรู้ก็จะทำให้ช่วยประหยัดเวลา ประหยัดทรัพยากรที่ใช้ในการทำงานได้มากกว่า

๓. การจัดการความรู้ที่ได้มาโดยวิธีการแลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งกันและกัน ในการปฏิบัติงาน เรื่องเดียวกัน ก็จะทำให้ผู้ปฏิบัติงานสามารถจัดปัญหาที่ตนกำลังเผชิญอยู่ได้ ทำให้การปฏิบัติงานมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

๔. องค์กรที่มีระบบการจัดการความรู้ที่ดี จะทำให้ผู้ที่จะแสวงหาความรู้มีช่องทางการเข้าถึงความรู้ที่ต้องการได้อย่างรวดเร็ว เช่น ระบบ internet ทำให้สามารถค้นหาความรู้ได้ตลอดเวลา เป็นการพัฒนาตนเองที่มีประโยชน์ต่อองค์กร

๕. การแลกเปลี่ยนความรู้ระหว่างผู้ปฏิบัติงานเป็นการสร้างนวัตกรรมใหม่ (Innovation) โดยการเรียนรู้ต่อยอดจากความรู้ที่ฝังในตัวตน (Tacit Knowledge) ของผู้ที่มีประสบการณ์การทำงานมาก่อน

๖. หน่วยงานไม่ต้องเสียเวลาทำวิจัยและพัฒนาในความรู้บางเรื่อง เพราะสามารถใช้ความรู้ที่ได้มาจากการสะสมไว้แล้วจากบุคคล (Tacit Knowledge) หรือจากส่วนต่าง ๆ ขององค์กรเพื่อนำมาต่อยอดความรู้ได้เลย

๗. ทำให้เกิดแหล่งความรู้ในองค์กรที่สามารถเรียกใช้ประโยชน์ได้อย่างรวดเร็ว และเผยแพร่ให้หน่วยงานอื่นได้รับรู้ และได้ศึกษาค้นคว้าต่อไป

“การจัดการความรู้” จะเกิดขึ้นได้ต่อเมื่อวัฒนธรรมการทำงานของคนในองค์กรปรับเปลี่ยนจากเดิมมาสู่การมีวินัยในตนเอง มีการศึกษา ค้นคว้า เรียนรู้ ยอมรับฟังความคิดเห็นของคนอื่น มีพลังในการคิดสร้างสรรค์ มีความขยัน อดทน มีจิตสำนึกของการเป็น “ผู้ให้” และมีจิตใจเป็นประชาธิปไตย โดยการจัดการความรู้จะเป็นเครื่องมือเพื่อการบรรลุเป้าหมายขององค์กรอย่างน้อย ๔ ประการ ได้แก่ บรรลุเป้าหมายของงาน บรรลุเป้าหมายการพัฒนาคน บรรลุเป้าหมายการพัฒนาองค์กรไปเป็นองค์กรเรียนรู้ และบรรลุความเป็นชุมชน เป็นหมู่คณะ ความเอื้ออาทรระหว่างกันในที่ทำงาน

๕.๓ กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

๑) พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

มาตรา ๓๓ กำหนดห้ามมิให้ผู้ใดดำเนินกิจการตามประเภทที่มีข้อบัญญัติท้องถิ่น กำหนดให้เป็นกิจการที่ต้องมีการควบคุมตามมาตรา ๓๒(๑) ในลักษณะที่เป็นการค้า เว้นแต่ได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น

๒) ข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๖๑

กำหนดกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ประเภทการจัดให้มีมหรสพ การแสดงดนตรี เต็นรำ รำวง ร้องเง็ง ดิสโกเทก คาราโอเกะหรือตู้เพลง หรือการแสดงอื่นๆ ในทำนองเดียวกัน เป็นประเภทกิจการที่ต้องมีการควบคุมในพื้นที่กรุงเทพมหานคร ซึ่งผู้ใดประสงค์จะประกอบกิจการดังกล่าวในลักษณะที่เป็นการค้าให้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น ณ สำนักงานเขตที่สถานประกอบกิจการตั้งอยู่ โดยต้องจัดสถานที่สำหรับประกอบกิจการและดำเนินการให้ถูกต้องด้วยสุขลักษณะ อาทิเช่น สถานที่นั้นต้องตั้งในบริเวณที่เหมาะสม ไม่มีน้ำท่วมขังและสามารถระบายน้ำออกได้โดยสะดวก จัดให้มีการบำบัดหรือการปรับปรุงคุณภาพน้ำเสียหรือกากของเสียตามกฎหมายว่าด้วยโรงงาน จัดให้มีแสงสว่างและการระบายอากาศที่เหมาะสมและเพียงพอตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานและกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง เป็นต้น

ทั้งนี้ ผู้ได้รับใบอนุญาตประกอบกิจการ ต้องดูแลสภาพหรือสุขลักษณะของสถานที่ที่ใช้ดำเนินการและมาตรการป้องกันอันตรายต่อสุขภาพ อาทิเช่น ประกอบกิจการภายในเขตสถานที่ที่ได้รับอนุญาต จัดให้มีการป้องกันและกำจัดแมลงวัน ยุง หรือสัตว์นำโรคอื่น ๆ ให้ถูกหลักสุขาภิบาล ปฏิบัติการทุกอย่าง

เพื่อการรักษาความสะอาดและป้องกันอันตรายต่อสุขภาพ รวมทั้งการป้องกันมิให้เกิดเหตุรำคาญหรือโรคติดต่อ เป็นต้น ซึ่งจะได้นำมาจัดทำหลักเกณฑ์ในการตรวจสอบสถานประกอบกิจการประเภทการแสดงดนตรี

๓) กฎกระทรวงให้ใช้บังคับผังเมืองรวมกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๕๖ ออกตามความในพระราชบัญญัติการผังเมือง พ.ศ. ๒๕๑๘

มีวัตถุประสงค์เพื่อใช้เป็นแนวทางในการพัฒนากรุงเทพมหานครให้เป็นเมืองน่าอยู่เป็นศูนย์กลางทางเศรษฐกิจวิทยาการของประเทศและภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และศูนย์กลางการบริหารและการปกครองของประเทศ มีเอกลักษณ์ด้านศิลปวัฒนธรรมของชาติ ตลอดจนเป็นเมืองต้นแบบในด้านการรักษาสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ โดยได้กำหนดการใช้ประโยชน์ที่ดินภายในเขตผังเมืองรวมให้เป็นไปตามแผนผังกำหนดการใช้ประโยชน์ที่ดินตามที่ได้จำแนกประเภท แผนผังแสดงที่โล่ง แผนผังแสดงโครงการคมนาคมและขนส่ง แผนผังแสดงโครงการกิจการสาธารณูปโภค

๔) กฎกระทรวงกำหนดอาคารควบคุมการใช้ พ.ศ. ๒๕๕๒ ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒

มีวัตถุประสงค์เพื่อกำหนดประเภทและขนาดพื้นที่อาคารประเภทควบคุมการใช้ให้สอดคล้องกับสถานการณ์ในปัจจุบัน โดยได้กำหนดประเภทอาคารที่ต้องมีการควบคุมการใช้ อาทิเช่น อาคารสำหรับใช้เพื่อกิจการพาณิชย์กรรม ได้แก่ อาคารที่ใช้เพื่อประโยชน์ในการประกอบกิจการค้าหรือธุรกิจ ที่มีพื้นที่สำหรับประกอบกิจการตั้งแต่สามร้อยตารางเมตรขึ้นไป

๕) ข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง ควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๔๔

กำหนดหลักเกณฑ์ ขั้นตอน วิธีการสำหรับการขออนุญาตจัดสร้างอาคารภายในพื้นที่เขตกรุงเทพมหานคร โดยมีการจำแนกประเภทอาคารที่อยู่ในข่ายต้องมีการควบคุมการใช้ ซึ่งเป็นประโยชน์สำหรับผู้ประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ที่มีความประสงค์จะก่อสร้างอาคารหรือสถานประกอบกิจการ ได้ทราบข้อมูล ขั้นตอนการดำเนินการ หลักฐานที่ใช้และข้อบังคับต่างๆ ทำให้สามารถดำเนินการในขั้นตอนตามกฎหมาย เกิดความสะดวกรวดเร็ว และถูกต้องมากขึ้น

๖) พระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๖

มาตรา ๓ นิยามคำว่า “สถานบริการ” หมายความว่า สถานที่ที่สร้างขึ้นเพื่อให้บริการโดยหวังประโยชน์ในทางการค้า โดยมีการกำหนดสถานที่ที่เข้าข่ายเป็นสถานบริการ ข้อ (๕) สถานที่ที่มีอาหารสุรา หรือเครื่องดื่มอย่างอื่นจำหน่าย โดยจัดให้มีการแสดงดนตรีหรือการแสดงอื่นใดเพื่อการบันเทิง ซึ่งปิดทำการหลังเวลา ๒๔.๐๐ นาฬิกา

๗) พระราชบัญญัติการอำนวยความสะดวกในการพิจารณาอนุญาตของทางราชการ พ.ศ. ๒๕๕๘

มีวัตถุประสงค์เพื่อให้มีกฎหมายกลางที่จะกำหนดขั้นตอนและระยะเวลาในการพิจารณาอนุญาต และมีการจัดตั้งศูนย์บริการร่วมเพื่อรับคำร้องและศูนย์รับคำขออนุญาต ณ จุดเดียว เพื่อให้ข้อมูลที่ชัดเจนกับการขออนุญาตที่จะเป็นการอำนวยความสะดวกแก่ประชาชน โดยกำหนดให้มีการจัดทำคู่มือประชาชน ซึ่งอย่างน้อยต้องประกอบด้วย หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข(ถ้ามี) ในการยื่นคำขอ ขั้นตอนและระยะเวลาในการพิจารณาอนุญาตและรายการเอกสารหรือหลักฐานที่ผู้ขออนุญาตจะต้องยื่นมาพร้อมคำขอ

๘) ระเบียบกรุงเทพมหานครว่าด้วยหลักเกณฑ์การประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ประเภท การจัดให้มีการแสดงดนตรี เต็นรำ รำวง ร้องเง็ง ดิสโก้เทค คาราโอเกะ หรือการแสดงอื่นๆ ในทำนองเดียวกัน พ.ศ. ๒๕๔๘

กำหนดลักษณะอาคารที่ใช้เป็นสถานประกอบการ ควรมีการออกแบบและวางผังของอาคารต้องเหมาะสมต่อการป้องกันเสียงและความสั่นสะเทือนจากการประกอบกิจการ โดยพื้นที่ประกอบการส่วนที่มีเสียงดังและความสั่นสะเทือน ต้องเป็นอาคารที่ปิดมิดชิดและใช้วัสดุที่ป้องกันเสียงและความสั่นสะเทือนได้

กำหนดให้สถานประกอบการมีการควบคุมและป้องกันเสียง อาทิเช่น

(๑) สถานประกอบการต้องจัดให้มีการป้องกันเสียงและความสั่นสะเทือนอย่างมีประสิทธิภาพ ไม่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสุขภาพหรือเป็นเหตุรำคาญแก่ผู้อยู่อาศัยใกล้เคียง

(๒) ระดับเสียงภายในสถานประกอบการตลอดระยะเวลาทำการ ต้องมีค่าเฉลี่ยของระดับเสียงไม่เกิน ๙๐ เดซิเบลเอ มีค่าสูงสุด ณ เวลาใดเวลาหนึ่ง ไม่เกิน ๑๑๐ เดซิเบลเอ และระดับเสียงที่ออกนอกสถานประกอบการ จะต้องไม่ก่อให้เกิดเหตุรำคาญ รบกวนประชาชนที่อยู่อาศัยใกล้เคียง

๙) คำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ที่ ๒๒/๒๕๕๘ เรื่อง มาตรการในการป้องกันและแก้ไขปัญหาการแข่งรถยนต์และรถจักรยานยนต์ในทางและการควบคุมสถานบริการหรือสถานประกอบการที่เปิดให้บริการในลักษณะที่คล้ายกับสถานบริการ

ข้อ ๕ ในกรณีที่สถานบริการหรือสถานประกอบการใดที่เปิดให้บริการในลักษณะที่คล้ายกับสถานบริการ ก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญทางเสียงแก่ผู้อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียงสถานบริการหรือสถานประกอบการดังกล่าว ให้เจ้าพนักงานสาธารณสุขตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข เจ้าพนักงานตำรวจ และเจ้าพนักงานฝ่ายปกครอง สั่งให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่ดังกล่าวดำเนินการปรับปรุงแก้ไขเหตุเดือดร้อนรำคาญทางเสียงนั้นให้แล้วเสร็จภายในเวลาสามสิบวัน และในระหว่างระยะเวลาดังกล่าวให้หยุดการใช้เสียงที่ก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญนั้น

ทั้งนี้ หากเจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่ดังกล่าวยังไม่ได้ทำการปรับปรุงแก้ไขให้ถูกต้องตามกฎหมายภายในระยะเวลาที่กำหนด ให้ผู้มีอำนาจตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องมีอำนาจเพิกถอนใบอนุญาต หรือสั่งปิดและห้ามมิให้มีการเปิดสถานบริการหรือสถานประกอบการในสถานที่ดังกล่าวอีกเป็นเวลาห้าปี และหากอยู่ในระหว่างการขอต่ออายุใบอนุญาตก็ให้สั่งมิให้ต่ออายุใบอนุญาต และมีให้ออกใบอนุญาตให้แก่ผู้อื่นเป็นเวลาห้าปี

๑๐) ประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง กำหนดค่ามาตรฐานมลพิษทางเสียงอันเกิดจากการประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๖๑

กำหนดให้ “ค่าระดับเสียงรบกวน” หมายความว่า ระดับเสียงที่ตรวจวัดนอกบริเวณสถานประกอบการที่เกิดจากการประกอบกิจการของสถานประกอบการในขณะมีการรบกวน ซึ่งมีระดับเสียงสูงกว่าระดับเสียงพื้นฐาน โดยมีระดับการรบกวนเกินกว่าระดับเสียงรบกวนที่กำหนด

ค่ามาตรฐานมลพิษทางเสียง คือ ค่าระดับเสียงรบกวนอันเกิดจากการประกอบกิจการของสถานประกอบการ ไม่เกิน ๑๐ เดซิเบลเอ โดยใช้หลักเกณฑ์และวิธีการตรวจวัดระดับเสียงรบกวนให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ

๑๑) ประกาศคณะกรรมการควบคุมมลพิษ เรื่อง วิธีการตรวจวัดระดับเสียงพื้นฐาน ระดับเสียงขณะไม่มีการรบกวน การตรวจวัดและคำนวณระดับเสียงขณะมีการรบกวน การคำนวณค่าระดับการรบกวน และแบบบันทึกการตรวจวัดเสียงรบกวน

กำหนดการตรวจวัดและคำนวณระดับเสียงขณะมีการรบกวน แบ่งออกเป็น ๕ กรณี

(๑) กรณีที่เสียงจากแหล่งกำเนิดเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ ๑ ชั่วโมงขึ้นไป

(๒) กรณีเสียงจากแหล่งกำเนิดเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องแต่ไม่ถึง ๑ ชั่วโมง

(๓) กรณีเสียงจากแหล่งกำเนิดเกิดขึ้นอย่างไม่ต่อเนื่องและเกิดขึ้นมากกว่า ๑ ช่วงเวลา โดยแต่ละช่วงเวลาเกิดขึ้นไม่ถึง ๑ ชั่วโมง

(๔) กรณีบริเวณที่จะทำการตรวจวัดเสียงของแหล่งกำเนิดเป็นพื้นที่ที่ต้องการความเงียบสงบ และ/หรือเป็นแหล่งกำเนิดที่ก่อให้เกิดเสียงในช่วงเวลาระหว่าง ๒๒.๐๐-๐๖.๐๐ นาฬิกา โดยให้บวกเพิ่มด้วย ๓ เดซิเบลเอ ได้ผลลัพธ์เป็นระดับเสียงขณะมีการรบกวน

(๕) กรณีแหล่งกำเนิดเสียงที่ทำให้เกิดเสียงกระแทก เสียงแหลมดัง เสียงที่ก่อให้เกิดความสะเทือนอย่างใดอย่างหนึ่งแก่ผู้ได้รับผลกระทบจากเสียงนั้น โดยให้บวกเพิ่มด้วย ๕ เดซิเบลเอ ได้ผลลัพธ์เป็นระดับเสียงขณะมีการรบกวน

๕.๔ กรณีศึกษาการปรับปรุงแก้ไขปัญหาเหตุรำคาญเรื่องเสียงดัง

สำนักอนามัยได้รับการประสานงานจากสำนักงานเขต ขอความร่วมมือให้ตรวจวัดเสียงกรณี มีประชาชนร้องเรียนร้านอาหารที่ตั้งอยู่บริเวณถนนประเสริฐมนูกิจ มีการแสดงดนตรีและเปิดเพลงส่งเสียงดังรบกวน สร้างความเดือดร้อนให้กับผู้ที่พักอาศัยบริเวณใกล้เคียง โดยเจ้าหน้าที่ฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล สำนักงานเขต ได้ดำเนินการตรวจสอบตามอำนาจหน้าที่และดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขแล้ว แต่ยังมีประชาชนร้องเรียนว่าได้รับความเดือดร้อนเรื่องเสียงดัง เจ้าหน้าที่สำนักงานสุขาภิบาลสิ่งแวดล้อม สำนักอนามัย ได้ลงพื้นที่ตรวจสอบอาคารพักอาศัยที่อยู่ใกล้เคียงกับสถานที่ถูกร้องเรียนและสถานที่ถูกร้องเรียน รายละเอียด ดังนี้

๑. ผู้พักอาศัยและผู้ดูแลอาคารที่อยู่ใกล้เคียง จำนวน ๓ คน แจ้งว่า ช่วงประมาณปลายปี ๒๕๖๓ ได้ยินเสียงเพลงและเสียงดนตรีจากสถานที่ถูกร้องเรียนเป็นบางครั้ง แต่ปัจจุบันไม่ได้ยินเสียงแล้ว อาจเนื่องจากช่วงที่มีการแพร่ระบาดของโรคโควิด - 19 สถานที่ถูกร้องเรียนถูกสั่งปิด และสังเกตเห็นมีการปรับปรุงอาคาร เช่น ทำกำแพงสูงขึ้นมาและมีการนำวัสดุมาปิดบริเวณหลังคา

๒. สถานที่ถูกร้องเรียนประกอบกิจการจำหน่ายอาหารและเครื่องดื่ม โดยมีการแสดงดนตรีภายในร้านและมีการแสดงคอนเสิร์ตเป็นครั้งคราว ซึ่งเป็นการจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหาร และการประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ประเภทการจัดให้มีมหรสพ การแสดงดนตรี เต้นรำ รำวง ร้องเง็ง ดิสโกเทก คาราโอเกะหรือตู้เพลง หรือการแสดงอื่นๆ ในทำนองเดียวกัน โดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น ซึ่งเจ้าหน้าที่ได้ดำเนินการตามกฎหมายแล้ว ตรวจสอบภายในร้านพบเวทีแสดงดนตรีอยู่บริเวณกลางร้านฝั่งที่ติดกับถนนประเสริฐมนูกิจ ภายในร้านมีลำโพง ๑๒ ตัว ไม่มีการติดตั้งลำโพงภายนอกร้าน

ผู้ประกอบกิจการ แจ้งว่า ได้ปรับปรุงแก้ไขเพื่อป้องกันเสียง ดังนี้

๑) ปรับเปลี่ยนตำแหน่งของลำโพงเพื่อมิให้เสียงออกไปภายนอก โดยใช้หลักการควบคุมทิศทางเสียงให้อยู่ภายในอาคาร

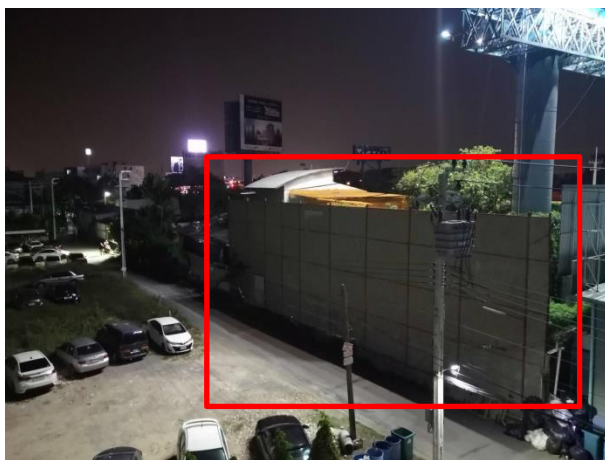
๒) กั้นผนังบริเวณกล่องชุดบนเวทีเพื่อลดเสียงดังจากกล่องชุด และยกเลิกมอนิเตอร์สำหรับให้นักดนตรีฟังเสียง โดยให้ใส่หูฟังแทน

๓) ประตูด้านหลังอาคารซึ่งเป็นประตูที่ใกล้กับอาคารพักอาศัยที่อยู่ใกล้เคียง ได้ปรับปรุงเป็นประตู ๒ ชั้น

๔) ติดพอยด์กันเสียงเพิ่มบริเวณหลังคา และฉีดยิปซัมกันเสียงหนา ๔ มิลลิเมตร เพิ่มที่บริเวณส่วนบนของอาคาร บริเวณหลังคา และบริเวณที่คาดว่าจะป็นช่องทางให้เสียงออกไปภายนอกอาคารได้ เช่น บริเวณบันไดด้านนอกที่ติดกับอาคาร

๕) ก่อผนังอิฐสูงประมาณ ๗ - ๘ เมตร เพื่อเป็นกำแพงกันเสียง

รูปภาพตัวอย่างการดำเนินการปรับปรุงแก้ไขของสถานที่ถูกร้องเรียน

รูปที่ ๑ กำแพงกันเสียงสูง ๗ - ๘ เมตร

รูปที่ ๒ ฉีดยิปซัมบริเวณที่คาดว่าจะป็นช่องทางให้เสียงออก

๖. แนวทางการดำเนินการ / ระยะเวลา และผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง

๖.๑ แนวทางการดำเนินการ ดังนี้

๑) รวบรวมปัญหาที่เกิดจากการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล และฝ่ายโยธา สำนักงานเขต ในการตรวจสอบสถานประกอบกิจการตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข เพื่อนำมาจัดการความรู้ในการพัฒนาแนวทางการตรวจสอบการประกอบกิจการประเภทการแสดงดนตรี

๒) จัดทำคำสั่งแต่งตั้งคณะทำงานพัฒนาแนวทางการตรวจสอบการประกอบกิจการประเภทการแสดงดนตรี สำนักงานสุขาภิบาลสิ่งแวดล้อม สำนักอนามัย โดยมีหน้าที่ เช่น (๑) รวบรวมกฎหมายหลักเกณฑ์ข้อปฏิบัติต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมาจัดทำหลักเกณฑ์การตรวจสอบลักษณะสถานประกอบกิจการ และ (๒) ศึกษาวิธีการแก้ไขป้องกันมลพิษทางเสียง และกรณีที่คุณประกอบการสามารถแก้ไขปัญหาและป้องกันมลพิษทางเสียงได้จริง เพื่อถอดบทเรียนนำมาเป็นตัวอย่างของการแก้ไขปัญหาเสียงดัง เป็นต้น

๓) จัดประชุมผ่านวิดีโอคอนเฟอเรนซ์ (Video Conference) ร่วมกับเจ้าหน้าที่อาวุโส ผู้มีทักษะ ประสบการณ์ และความเชี่ยวชาญในการทำงานของฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล สำนักงานเขต เพื่อรับฟังข้อคิดเห็น ข้อเสนอแนะ และให้ถ่ายทอดทักษะ ประสบการณ์ หลักการใช้ดุลพินิจในการปฏิบัติงาน เพื่อนำมารวบรวมและจัดการองค์ความรู้ให้เป็นแนวทางการตรวจสอบสถานประกอบกิจการประเภทการแสดงดนตรี

๔) จัดประชุมคณะทำงานพัฒนาแนวทางการตรวจสอบการประกอบกิจการประเภท การแสดงดนตรี สำนักงานสุขาภิบาลสิ่งแวดล้อม สำนักงานมัธยม เพื่อพิจารณา (ร่าง) แนวทางการตรวจสอบ การประกอบกิจการประเภทการแสดงดนตรี

๕) จัดประชุมผ่านวิดีโอคอนเฟอเรนซ์ (Video Conference) ร่วมกับผู้แทนหน่วยงาน ที่เกี่ยวข้อง เช่น ฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล ฝ่ายโยธา สำนักงานเขต กรมควบคุมมลพิษ กรมอนามัย สถาบันการศึกษา และผู้แทนจากสถานประกอบกิจการประเภทการแสดงดนตรี เพื่อเสนอ (ร่าง) แนวทางการ ตรวจสอบการประกอบกิจการประเภทการแสดงดนตรี และรับฟังข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพื่อนำไปปรับปรุง แนวทางฯ ต่อไป

๖) จัดทำสื่อเผยแพร่ความรู้การตรวจสอบการประกอบกิจการประเภทการแสดงดนตรี และการใช้เครื่องมือวิทยาศาสตร์ตรวจสอบเหตุรำคาญผ่านสื่อออนไลน์

๗) เผยแพร่แนวทางการตรวจสอบการประกอบกิจการประเภทการแสดงดนตรีผ่านทาง เว็บไซต์ของหน่วยงาน และเวียนแจ้งให้ฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล ๕๐ สำนักงานเขต ทราบ

๘) ติดตามและประเมินผลการปฏิบัติงานตามแนวทางการตรวจสอบการประกอบ กิจการประเภทการแสดงดนตรีที่เวียนแจ้ง และเปิดช่องทางรับฟังข้อคิดเห็นจากผู้ปฏิบัติงานเพื่อนำมา ปรับปรุงและพัฒนาแนวทางการตรวจสอบต่อไป

๖.๒ ระยะเวลา

ตั้งแต่วันที่ ๑ กรกฎาคม ถึง วันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๖๔

๖.๓ ผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง

- ๑) ผู้แทนจากฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล ฝ่ายโยธา สำนักงานเขต
- ๒) ผู้แทนจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น กรมควบคุมมลพิษ กรมอนามัย สถาบันการศึกษา
- ๓) ผู้แทนจากสถานประกอบกิจการประเภทการแสดงดนตรี
- ๔) ผู้แทนจากสำนักงานสุขาภิบาลสิ่งแวดล้อม สำนักงานมัธยม

๗. ประโยชน์จากการศึกษา

๗.๑ เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานมีแนวทางการตรวจสอบการประกอบกิจการประเภทการแสดง ดนตรีที่ดีและถูกสุขลักษณะ เพื่อลดการร้องเรียนเรื่องมลพิษทางเสียง

๗.๒ เจ้าหน้าที่สามารถประยุกต์ใช้แนวทางการตรวจสอบกับสถานประกอบกิจการประเภทอื่นๆ

๗.๓ ผู้ประกอบกิจการประเภทการแสดงดนตรีสามารถศึกษาแนวทางเพื่อนำไปประกอบ กิจการให้ถูกต้องตามกฎหมาย

๘. งบประมาณ

เบิกจ่ายจากงบประมาณประจำปี พ.ศ. ๒๕๖๔ เป็นเงิน ๒,๐๐๐ บาท (สองพันบาทถ้วน) โดยมีรายละเอียด ดังนี้

กิจกรรม	กลุ่มเป้าหมาย	รายการค่าใช้จ่าย	จำนวนเงิน (บาท)	กฎหมาย ระเบียบ ที่เกี่ยวข้อง
จัดประชุม คณะทำงานฯ จำนวน ๔ ครั้ง	เจ้าหน้าที่สำนักงาน สุขาภิบาลสิ่งแวดล้อม สำนักงานมัธยม ๒๐ คน	ค่าอาหารว่างและ เครื่องดื่ม (๒๐ คน x ๒๕ บาท x ๔ ครั้ง)	๒,๐๐๐	ข้อบัญญัติ กรุงเทพมหานคร เรื่อง การจ่ายเงินค่ารับรอง พ.ศ. ๒๕๔๙

๙. แนวทางการติดตามและประเมินผล

ตัวชี้วัดความสำเร็จ วิธีการ / เครื่องมือที่ใช้ในการติดตามและการประเมินผล (สำเร็จ)

ตัวชี้วัดความสำเร็จ	ค่าเป้าหมาย	ประเภทตัวชี้วัด	วิธีการ / เครื่องมือที่ใช้ในการติดตามและการประเมินผล
มีแนวทางการตรวจสอบการประกอบกิจการประเภทการแสดงดนตรี	๑ ฉบับ	ผลผลิต (Output)	สอบประเมินความรู้ความเข้าใจการปฏิบัติงานตามแนวทางการตรวจสอบการประกอบกิจการประเภทการแสดงดนตรีผ่านช่องทางออนไลน์
จำนวนเรื่องร้องเรียนกรณีสถานประกอบการประเภทการแสดงดนตรีส่งเสียงดังที่ฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขภาพ สำนักงานเขตประสานให้ตรวจสอบลดลงจากเดิม	ลดลง ร้อยละ ๒๐ (เทียบจากฐานปีที่ผ่านมา)	ผลลัพธ์ (Outcome)	(จำนวนเรื่องร้องเรียนที่ได้รับการประสานปีที่ผ่านมา – จำนวนเรื่องร้องเรียนที่ได้รับการประสานปีปัจจุบัน) × ๑๐๐ ทหารด้วยจำนวนเรื่องร้องเรียนที่ได้รับการประสานปีที่ผ่านมา

๑๐. ข้อเสนอแนะ

๑๐.๑ เจ้าหน้าที่ควรนำความรู้ที่ได้จากการปฏิบัติงานมาแลกเปลี่ยนเคล็ดลับ เทคนิคการทำงาน เทคนิคการแก้ไขปัญหา หรือปรับปรุงคู่มือการปฏิบัติงาน เพื่อเป็นแนวทางให้การปฏิบัติงานมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

๑๐.๒ ควรรวบรวมองค์ความรู้จากผู้มีประสบการณ์การทำงานมาก่อนหรือเจ้าหน้าที่อาวุโสในสายงาน เพื่อนำมาต่อยอดองค์ความรู้และนำมาพัฒนาแนวทางการปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้องต่อไป

๑๐.๓ กรณีตรวจสอบสถานประกอบการตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร ควรประสานขอความร่วมมือฝ่ายโยธาร่วมตรวจสอบ เพื่อพิจารณาการใช้อาคารได้ถูกต้องตามกฎหมาย

บรรณานุกรม

Okmd ศูนย์ความรู้กินได้. การจัดการความรู้ (KM) คืออะไร? จำเป็นแค่ไหนต้องใช้ KM?.

สืบค้น ๘ พฤษภาคม ๒๕๖๔, จาก http://www.okmd.or.th/upload/pdf/chapter๑_kc.pdf

สำนักงานประกันคุณภาพ คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล. การจัดการความรู้คืออะไร.

สืบค้น ๙ พฤษภาคม ๒๕๖๔, จาก <https://www.eg.mahidol.ac.th/km๖๑/index.php/kmwhat>